

City of Angels (Bangkok)

Op goed geluk vertrokken we vroeg in de ochtend naar Bangkok met openbaar vervoer. We gingen met de bus en alles liep als een trein. Onze boeking in het eerste hotel was gelukt, daar 2 nachten gebleven. Michel was de koning te rijk met zijn eigen kamer die slechts gescheiden werd door een gang van 1 meter breed en twee deuren die tegenover elkaar uitkwamen, mooier kon het niet. We zaten in de omgeving van Sukhumvitroad zodat we makkelijk met de Skytrain konden. Gelijk dezelfde middag nog naar het Walhalla van de computernerts: Pantip Plaza. We hadden Michel er al veel over verteld en nu kon hij het met eigen ogen zien en zich vergapen aan alles wat daar te koop was. Hij had al heel snel in de gaten hoe je een (illegale?) CD en software moest laten branden, hoe de regels van het spel waren. Met een briefje en een nummer, eerst betalen, later ophalen. Hij heeft zich over van alles en nog wat verbaasd.

Ook Bangkok zelf heeft natuurlijk een duizelingwekkende indruk op hem gemaakt. Het heet een bruisende stad te zijn, de stad der engelen.

En ook al is het niet de eerste keer dat ik hier kom, het blijft ook voor mij imponerend. Een stad met inmiddels 15 miljoen inwoners, meer dan 1 miljoen auto's proberen zich te verplaatsen van A naar B en andersom, mensen nemen steeds minder vaak een taxi, schaffen zich een eigen vervoermiddel aan, veelal motorfietsen,

Daarvan zijn er dan ook ontelbare, steeds weer een bijna afschrikwekkend gezicht te zien hoe de berijders voorzien van een helm met donker glas en vaak een mondkapje voor zich overal tussendoor wurmen, soms staat er een verdwaalde verkeersagent tussen alle voertuigen een beetje nutteloos met zijn armen te zwaaien.

Als ik door Bangkok loop lijkt het soms alsof al mijn zintuigen worden verkracht. Mijn reukorgaan heeft te lijden onder de putgeuren die uit het riool opstijgen, maar ook mijn oren en ogen maken overuren. De uitlaatgassen, het stof, de ongelooflijke herrie, de schreeuwende reclame, een aaneenrijging van plastic luifels, het zwerfvuil. De manier waarop men op onmogelijke plekken nieuwe gebouwen tussen schamele huisjes probeert op te trekken. Arbeiders die tegen gevels aangeplakt hangen zonder vangnet of

op gammele steigers staan. Wauw, de arbodienst zou hier zwaar winstgevend kunnen zijn.

Als je erover nadenkt is het lachwekkend hoe betuttelend Nederland dan is met al zijn regeltjes. (Dan denk ik bijvoorbeeld aan het v.d. Valk hotel in Goes dat verleden jaar moest procederen omdat er twee Toekan reclameborden aan een zuil zaten, inplaats van 1. En aan hoe wij ooit verzocht werden door een schoonheidscommissie om een aanhangwagentje dat op ons eigen terrein stond te verplaatsen omdat 't het straatbeeld vervuilde).

Een stad vol tegenstrijdigheden ook steeds weer. De straatstalletjes, de armen en bedelaars, tegenover de meest luxe shoppingmalls met hoog opspuitende fonteinen en glimmende wolkenkrabbers alles door en naast elkaar. Ook een efficiënt systeem van Skytrain en Metro tegenover armoedige bussen zonder airco uit het jaar nul en de tuktuks die armlastige toeristen tussen de uitlaatgassen vervoeren voor een paar baths.

En natuurlijk zijn we op zondag per skytrain naar de Chatuckakmarkt geweest. Duizenden stalletjes met een verzameling van allerlei producten, ook hier stijgen de geuren en kleuren naar je hoofd en de warmte natuurlijk.

Gelukkig was het een "redelijk koele" dag en waren we er vroeg bij zodat de lawaaierige couleure locale niet te veel voor ons werd. Michel kocht zich suf (niet arm) aan T-shirts naar zijn smaak. Hij keek vol verbazing naar de wapens en messen die gewoon uitgestald lagen en naar de eekhoortjes en jonge hondjes in hun te kleine kooitjes- soms helemaal voor apegapen- te wachten op een nieuwe eigenaar. Ook hier zovele tegenstellingen; toeristen die zich wezenloos kopen en schaamteloos grof afdingen, beladen met plastic tasjes vol nutteloze souvenirs die waarschijnlijk thuis niemand echt op prijs zal stellen tegenover bedelaars met bochels, zonder arm of been, soms liggend of kruipend op de grond in de hoop een schamele bath te krijgen. Ik zag dat Michel het daar ook best moeilijk mee had en hij liep ook niet meer voorbij zonder financieel bij te dragen.

Als je ook ziet hoe hard en lang mensen moeten werken om een klein salaris bij elkaar te sprokkelen b.v. in de bouw of in dienst van de overheid, is hij zich ineens bewust dat hij het toch nog niet zo slecht getroffen heeft.

Op de terugweg wandelden we door het park waar vele nationaliteiten zich ophielden.

De volgende dag hadden we een klein probleem. Het hotel dat we geboekt hadden(en al betaald) dichtbij het oude centrum ,op KhaoSanroad (de backpackersstraat waar jonge mensen van over de hele wereld samenklonteren) was vol en onze boeking had niet plaatsgevonden omdat het hotel de samenwerking met de internetorganisatie had verbroken. De Engelse manager die Nederlands sprak met een Belgisch accent wilde ons naar een ander hotel dat onder zijn beheer laten brengen in een tuktuk. Gelukkig kennen we de omgeving daar en Leen is ondertussen even weggeslopen om te kijken of er in het Viengtai-hotel nog plaats was. Daar hebben we al enkele keren gelogeed en nu was er gelukkig een kamer voor 3 personen vrij. Die kamer was supergroot en was in tweeën gedeeld door een groot kamerscherm zodat we geen enkele last van elkaar hadden. Deze locatie hadden we speciaal uitgezocht om 's-Avonds over Khao San Road te kunnen slenteren en het oude stadscentrum te bezoeken.

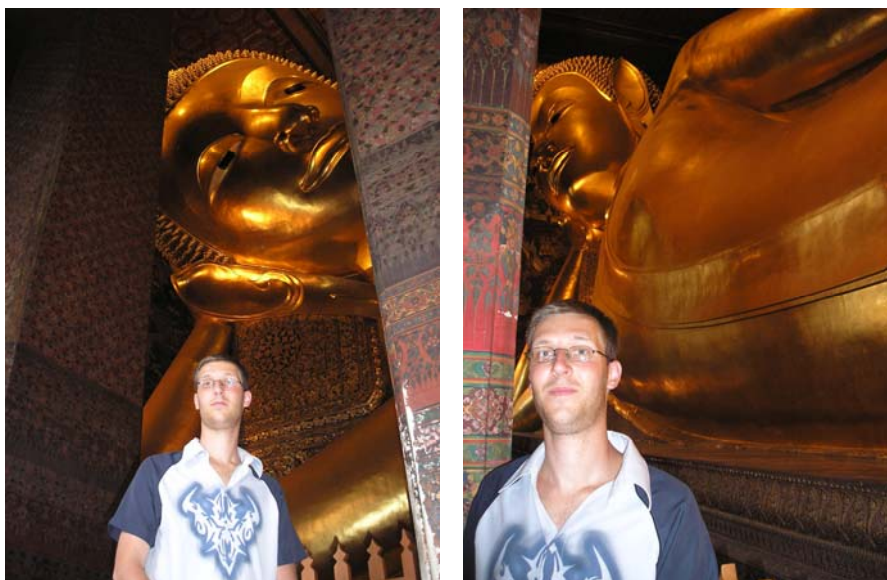
Onze tijdsplanning liep gesmeerd en zo zijn we diezelfde middag nog naar Het Grand Palace, en Wat Phra Kaeo geweest om daarna met een locale riviertaxi over de Chao Phraya-rivier te varen.

Het Grand Palace

Een combinatie van boeddhisme en monarchie, bovendien bevinden zich er de heiligste van alle boeddhabeelden in het land. Binnen de muren van het complex zijn prachtige wandschilderingen waar ze ook nu weer druk aan het restaureren waren.

Ook verschillende bouwstijlen van de verschillende gebouwen waarvan sommigen er al meer dan 2 eeuwen staan. Paleizen, paviljoens en tempels in Victoriaanse, Italiaanse renaissance en andere bouwstijlen. Bij de boeddha van smaragd trokken we onze schoenen uit (eigenlijk is het gemaakt van jade). Michel vond vooral de wisseling van de wacht erg indrukwekkend. De vorige keer hadden wij het museum gemist en nu hebben we alleen de benedenverdieping gedaan. Daarna naar de Wat Po gelopen, dit is een groot en oud klooster met het langste liggende boeddhabeeld van Thailand (46 meter) met voetzolen die ingelegd zijn met parelmoer en op het terrein staan chedis, pagodes en stupas. Gelukkig was dit een “redelijk koele” dag, wel warm natuurlijk maar niet de felle zon die we van vorige jaren kennen.

De volgende dag zijn we privé met een chauffeur van ons hotel in een 20 jaar oude auto, die echter wel super de luxe reed, naar de provincie Kanchanaburi gereden. Ons eerste doel was de drijvende markt van Damnoen Saduak. Om daar te komen moesten we eerst met een longtailboat (dat ging hard) over grijsgrauwe klongs varen, een soort kanaaltjes waar de mensen wonen in hun huisjes op palen aan het water. De smalle bootjes zijn volgestouwd met van alles en nog wat; kokosnoten, kleine barbecues aan

boord met sateetjes en noedelsoep of soeveniertjes, de vrouwen laveren hun vaartuigjes langs elkaar met een groot gemak en als het even fout gaat schateren ze het uit.

Daarna moesten we nog zo'n 150 km overbruggen om naar het oorlogskerkhof te rijden. Daar liggen bijna 7000 krijgsgevangenen (van de 16.000 gevangenen die hier bezweken en dan heb ik het nog niet over de 80.000 Aziatische dwangarbeiders die hier omkwamen). Erg indrukwekkend, verzorgde grafstenen met veel Hollandse namen van voornamelijk jonge mannen. We hebben ook het Jeath Oorlogsmuseum bezichtigd met tekeningen van de gevangenen. Jeath staat voor:

Japan, Engeland, Australië, Amerika, Thailand en Holland, de landen die deelnamen aan de bouw van de spoorweg.

Michel heeft ervaren hoe het is daar te lopen over de brug over de rivier de Kwai. Helaas is het inmiddels echt een toeristische attractie geworden en dat vind ik jammer, je kunt je bijna niet meer voorstellen hoe erg die verschrikkingen zijn geweest, voor de hellfirepass hadden we helaas geen gelegenheid meer.

